

Toen waren er vier

Carla Kovach bij Boekerij:

*Stil maar
Dit heb je verdiend
Zo'n mooi meisje
Toen ze verdween
Haar duistere hart
Haar laatste fout
Zwijg als het graf
Hij ziet jou
Toen waren er vier*

Carla Kovach

Toen waren er vier

Een van hen liegt.
En een wordt het volgende slachtoffer.

Vertaald door Martin Jansen in de Wal

ISBN 978-90-492-0286-6

ISBN 978-94-023-2289-7 (e-book)

ISBN 978-90-528-6697-0 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *One Left Behind*

Vertaling: Martin Jansen in de Wal

Omslagontwerp: © Lisa Brewster (The Brewster Project), bewerkt door DPS
Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Depositphotos

© Lisa Brewster (The Brewster Project)

Zetwerk: Mat-Zet b.v., Huizen

© 2021 Carla Kovach

First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd trading as Bookouture

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Aan tieners en hun ouders. Als tiener worstel je met je hormonen en wacht je vol ongeduld op het moment dat je volwassen zult zijn en kunt doen wat je wilt. Als ouder heb je het idee dat je je kind kwijtraakt en word je je bewust van de vele gevaren waarvan je weet dat het leven die met zich meebrengt. Je hebt de kennis om je kind goede raad te geven terwijl je kind niets liever wil dan de wereld, die de naderende volwassenheid biedt, zelf te ontdekken. Dit is een moeilijke en spannende tijd, voor jullie allebei. Ik hoop dat de overstap zonder al te veel problemen zal plaatsvinden.

PROLOOG

Toen

Het hoofd van de bibliothecaresse verdwijnt achter de deur met het opschrift UITSLUITEND PERSONEEL. Dit is het moment dat je je kans zult grijpen. Het hoofd van de bibliothecaresse beweegt voortdurend alle kanten op, waardoor ze me doet denken aan zo'n knikkende hond die veel mensen op de hoedenplank achter in hun auto hebben. Alsof haar hoofd niet stevig op haar romp vastzit.

Mijn aandacht gaat weer naar jou. Jij denkt dat niemand ziet wat je gaat doen, maar je vergeet mijn persoontje, dat je door de smalle opening tussen Roald Dahls *GVR* en *De fantastische meneer Vos* observeert. Ik sta zo doodstil dat ik mijn eigen ademhaling niet eens hoor.

Dan kom je in actie. Charlotte heeft haar boeken en schooletui op de leestafel laten liggen om naar de wc te gaan. Zodra ze de zaal heeft verlaten loop je ernaartoe en je rommelt met trillende vingers in het etui totdat je haar markers hebt gevonden. Je houdt van dit soort dingen: schrijffartikelen, stickers, markers in neonkleuren. Alles doet je aan kunst denken. Het is niet voor het eerst dat ik je dingen van anderen zie gappen. Ik schiet bijna in de lach maar beheers me, want ik wil niet dat je me opmerkt.

Terwijl je wegloopt en doet alsof je naar de boeken in de stellingen kijkt, kijk ik uit het raam. Het is een grauwe februaridag. Er hangt mist aan de horizon en witte rijp glinstert in het gras, zonder ook maar één voorteken van een naderend voorjaar. De geur van kauwgom met

aardbeiensmaak hangt in de lucht. Ik denk dat het Charlottes kauwgom was, maar al snel vervliegt de geur en maakt plaats voor de klamme, bedompte geur die om jou heen hangt. Ik weet dat je uit een arm gezin komt, net als ik, en dat je op de bank in de woonkamer slaapt. Ik heb gehoord hoe vals de anderen over je praten. Eigenlijk hebben we veel gemeen. We zijn buitenbeentjes, absoluut niet populair bij de rest en we zien er allebei een beetje verwaarloosd uit.

Als Charlotte door de andere deur de leeszaal binnenkomt, trek je je kleren recht en je kijkt nog één keer om je heen voordat je weggaat. Ik ren je achterna, struikel bijna over mijn eigen voeten en haal je buiten in. ‘Hé, ik heb gezien wat je deed.’ Met een pruilende mond kijk je me aan en even lijkt het erop dat je zult gaan huilen. Als je me de markers wilt geven, glimlach ik en duw je hand zachtjes terug. ‘Ik zal er niks over zeggen. Tegen niemand, nooit. We zijn toch vriendinnen?’ Zo is het begonnen. Ik denk dat je tot dat moment amper wist wie ik was.

Je vertelt me over je broer en je ouders. Ik vertel jou dat mijn moeder, mijn zus en ik tijdelijk bij mijn oma wonen. Ik voel dat we elkaar nu beter leren kennen en wil niet dat je weggaat, dat je me voorbijloopt de eerstvolgende keer dat we elkaar op school zien. Ik vind het fijn om met je op te trekken. Het is leuk. ‘Kom je morgen bij ons thuis thee drinken?’ Ik weet dat mijn moeder het goed zal vinden, ze spoort me altijd aan om vriendinnen te maken.

‘Ja, graag. Klinkt goed. Ik zal het vanavond tegen mijn moeder zeggen, misschien kan ik morgen na school dan meteen met je meegaan?’ Ze bijt op haar onderlip. ‘Maar alsjeblieft, beloof me dat je niks tegen Charlotte zult zeggen. Ze is zo populair dat ik de hele school op mijn dak krijg als iemand erachter komt.’

‘Geen woord. Nooit.’ Ik breng mijn vingers naar mijn lippen en doe alsof ik een ritssluiting dichttrek. ‘Beste-vriendinnenbelofte. Pinkie-pinkie?’ Ik glimlach breed als we onze handen opsteken, de pinken in elkaar haken en heen en weer schudden. We zijn nu voor altijd met elkaar verbonden en dat vind ik fijn. Het geeft me een warm gevoel. Ik

heb nog nooit een beste vriendin gehad, iemand aan wie ik alles kan vertellen.

De andere kinderen van de klas kunnen zo vals zijn, vooral als het gaat om mijn kleren, de afdankertjes van mijn zus, maar jou mag ik graag en ik wil je niet kwijt, nooit meer. Je bent mijn beste vriendin en dat zul je altijd blijven. Ik wil iemand om spelletjes mee te doen, iemand die bij ons komt theedrinken en misschien een nachtje mag komen logeren. Ik heb nog nooit een pyjamaparty gehad. Misschien kunnen we een tekening maken met je nieuwe markers.

‘Waarom zeg je het niet tegen Charlotte, over mij?’ Ze kijkt me aan en trekt haar neus op.

‘Omdat, als iemand erachter komt, ze ook nooit meer iets tegen mij zullen zeggen, omdat we vriendinnen zijn. Ze hebben toch al een hekel aan me. Het maakt ze niet uit dat ik het niet heb gedaan; ze zullen me er toch de schuld van geven. Het is niet alleen dat vriendinnen elkaar niet verraden, maar ze beschermen elkaar ook. Ik zal jou nooit verraden, maar jij mag mij ook nooit verraden.’ Ik betrap me erop dat ik haar recht aankijk en wend snel mijn blik af. ‘Zeg het. “Ik zal je nooit verraden.”’

Ze knijpt even haar lippen op elkaar en als ze antwoordt, trilt haar melodieuze stem een beetje. ‘Dat zal ik niet doen.’

‘Zeg dat je het belooft.’ Ik ga nog iets dichterbij haar staan.

‘Oké, afgesproken.’

‘Zeg het.’ Waarom aarzelt ze nu?

Ze slikt. ‘Ik belooft het.’

Ik glimlach. ‘Zie je, zo moeilijk was dat toch niet? Nu ben je voor altijd mijn beste vriendin.’

Zondag 1 augustus

Het vriendelijke geluid van tsielpende vogels veroorzaakte een scherpe, stekende pijn in Naomi's hoofd. Het was nu al bloedheet en liggend in de afgesloten tent voelde haar hele lijf vies en plakkerig. Ze moest bijna kokhalzen door de geur van braaksel op de papieren zakdoek die ze nog steeds in haar hand geklemd hield. Nooit meer. Op het moment zelf was het leuk geweest... echt heel leuk. 'We gaan het beste feest aller tijden houden!' had Oscar geroepen toen hij de flessen appelcider uit de boodschappentas haalde. Hij had een paar flessen uit de voorraad van zijn vader gepikt en de rest gekocht in het winkeltje waarvan iedereen wist dat ze drank verkochten zonder lastige vragen te stellen. Ze hadden hun geld bij elkaar gelegd, vastbesloten als ze waren om er een geweldig feest van te maken.

Naomi's maag keerde zich om en ze haalde haar telefoon tevoorschijn in de hoop dat die haar zou afleiden van haar misselijkheid, maar de zure smaak in haar mond liet zich niet zomaar verdrijven. Uit de andere zak van haar strakke jeans haalde ze een doosje pepermuntjes en ze glimlachte toen ze er een in haar mond stak. Het effect was meteen merkbaar. Haar hart maakte een sprongetje toen ze de frisse smaak proefde. Maar de barst had gisteravond nog niet in het scherm van haar telefoon gezeten. Ze drukte op het knopje aan de zijkant om het toestel aan te zetten. O, fijn. Ze had haar nieuwe iPhone niet alleen beschadigd, de batterij was ook nog eens leeg. Haar moeder

zou woedend zijn. De telefoon was nog geen week oud; het was een beloning geweest voor haar harde werk in de aanloop naar haar eind-examen.

Met trillende vingers trok ze de rits van de tent open, keek naar buiten, naar het verbrande gras op de plek waar ze vannacht een kampvuur hadden gestookt, en vroeg zich af of de anderen al wakker waren. Ze zag Jordan, die tegen een boom stond te plassen en zijn hand achter in zijn broek stak om aan zijn bil te krabben. Ze moest zelf ook plassen, en gauw ook. Ze slikte weer en haar gortdroge tong bleef bijna aan haar verhemelte plakken. Ze pakte de waterfles, schudde om te horen of er nog iets in zat en liet hem weer vallen. Leeg, daar had ze niets aan. Ze keek in haar grote, gele tas, maar ook daarin vond ze geen water. Het zonlicht van buiten weerkaatste in een van de lege drankflessen en verblindde haar even. Ze wist dat ze iets moest drinken, maar haar blaas vertelde haar dat ze eerst moest gaan plassen. Misschien had een van de anderen water bij zich.

‘Goeiemorgen, luilak.’ Jordan ritste zijn broek dicht en kwam naar de tenten teruglopen.

‘Hoe laat is het? Mijn telefoon is leeg.’ Ze zei niets over de barst in het scherm; dat zou ze later doen, als iedereen wakker was. Iemand moest toch weten hoe dat was gebeurd?

‘Een uur of negen. De anderen liggen nog knock-out.’ Hij grinnikte. ‘Je was zo laddersat vannacht, we hebben ons gek gelachen, zeker toen je begon te strippen. Elsa moest haar best doen om te voorkomen dat je alles uittrok.’ Hij krabde aan de rode stoppeltjes op zijn kin.

Ze kon zich niet herinneren dat ze had gestript en nu had ze al haar kleren gewoon aan. Toen de zon door de bewolking brak, kneepte ze haar ogen dicht, hield haar arm ervoor om ze tegen het licht te beschermen en onderdrukte de neiging te kokhalzen. Ze bewoog haar tong langs het pepermuntje om de smaak door haar mond te verspreiden.

‘Heb je een kater?’ Jordan lachte, boog zich voorover en deed op een theatrale manier alsof hij moest kotsen. ‘Zo zag jij er vannacht uit. Het

leek wel een scène uit *The Exorcist*.' Hij barstte uit in gelach. 'Echt gênant. Je bleef maar tegen Elsa zeggen dat het braaksel niet in je haar mocht komen. Dus zij probeerde het omhoog te houden terwijl jij als een kip zonder kop om het kampvuur rende. Ik heb het gefilmd met mijn telefoon. Wil je het zien?'

'Nee, ik wil het niet zien. Hou je mond en delete het, nu meteen.' Ze voelde dat ze bloosde. Flarden van herinneringen kwamen in haar op. Had ze op een zeker moment gehuild? Ze herinnerde zich een ruzie, en daarna de ogen in de struiken. Er ging een huivering door haar heen. Ze haalde haar hand door haar lange blonde haar, maar het zat vol klitten en verder dan halverwege kwam ze niet, dus ze voelde zich er niet beter door.

'Sorry, ik wilde je niet van streek maken.'

'Ik ben niet van streek en het spijt je helemaal niet.'

'Wel waar.' Maar hij meende het niet en dat wist ze. Toen schoot hij in de lach en begon weer theatrale kotsgeluiden te maken.

Naomi schudde haar hoofd, gaf hem een stomp op zijn gespierde bovenarm en liep langs hem heen het bos in. 'En waag het niet me achterna te komen. Ik moet plassen. Als ik je zie kijken, dan...' Ze balde haar vuist en trok haar neus op. 'Dan sla ik je op je gezicht, ik zweer het.' Het was uitgesloten dat ze haar vriend, een rugbyer, pijn zou kunnen doen, maar hij wist nu in elk geval dat ze het meende. Hoe had hij het in zijn hoofd gehaald haar te filmen toen ze zo kwetsbaar was? In haar vertrouwen in hem was nu de grootste kloof ooit geslagen. Wat er tijdens hun feestjes gebeurde, was strikt privé en niet bedoeld om vastgelegd te worden.

De blik in zijn lachende ogen ging naar het bos. 'Waarom zou ik naar je willen kijken als je plast? Dat heb ik de afgelopen nacht al gezien, toen je het daar deed,' zei hij, en hij knikte naar haar tent. Daarna haalde hij zijn schouders op, knipoogde naar haar en draaide zich om naar de plek waar het kampvuur was geweest. Er was nu alleen nog een zwart gat te zien waar ze hadden geprobeerd hun marshmallows te roosteren.

De lucht was helder en de zon was al op, maar de grond was bedekt met een waas van ochtenddauw, of was het gewoon kil? Haar blote voeten in de slippers voelden koud aan en ze rilde onder het dunne vestje dat ze aanhad. De kraaien in de bomen rondom de open plekken verstoord toen ze verder het bos in liep. Ze stapte over een mierenspoor dat verderop onder de grond verdween en keek nog een keer om zich heen om er zeker van te zijn dat er niemand naar haar gluurde. Ze had de afgelopen nacht al genoeg van zichzelf laten zien.

Dit leek een goede plek om te plassen, een paar stappen voorbij het mierenspoor. Ze liep verder het groen in en keek nog een laatste keer om zich heen. De kust was veilig.

Ze trok haar jeans omlaag, hurkte neer en voelde de opluchting toen de laatste resten van de appelcider van de afgelopen nacht uit haar lijf stroomden. *Krak...* een takje dat brak. Ze verstijfde. Het geluid kwam uit het dichte groen links van haar. 'Jordan. Smeer hem, wil je?' Nijdig trok ze haar jeans op en sloeg de bladeren en takken opzij, maar ze zag Jordan niet. 'Doe niet zo flauw. Kom tevoorschijn.'

Naomi boog de takken opzij en deed nog een stap naar voren, maar het enige wat ze zag waren nog meer takken en groen. Misschien had ze het zich verbeeld.

Weer dat knappende geluid. Haar hart sloeg op hol in haar borstkas. Iemand had haar bespioneerd en haastte zich nu weg. Met een ruk draaide ze haar hoofd naar links, daarna naar rechts, zo abrupt dat ze ineens broodnuchter was. Op dat moment zag ze iets vleeskleurigs in het groen dicht boven de bodem. 'Leah.' Ze herkende de zwart met roze joggingbroek van haar vriendin en rende naar haar toe. 'Wat doe je hier in godsnaam? Heb je daar de hele nacht liggen slapen?' Toen Naomi de onderbenen van haar vriendin vastpakte om haar onder de struiken vandaan te trekken, voelden ze heel koud, stijf en zwaar aan. Algauw gaf ze het op, liet de benen op de grond vallen en slikte. 'Leah?' Ze hurkte neer, de takken schramden haar blote onderarmen toen ze zich naar voren boog en ze slaakte een kreet toen ze het bleke gezicht van haar vriendin zag.

Ze kon nog net haar hoofd omdraaien toen een golf braaksel uit haar mond spoot, en ze begon te gillen, zo hard als ze kon. Er kwam niemand, maar ze hoorde wel weer takjes breken. Ze deinsde achteruit, viel op haar achterste en probeerde iets te zien door de openingen tussen de bladeren. ‘Alsjeblieft, doe me geen kwaad.’ De tranen stroomden over haar wangen en ze wenste dat ze nooit naar het feest was gekomen. Iemand had Leah vermoord en nu hadden ze het op haar gemunt.

Haar nagels drongen in de harde aarde toen ze zich opdrukte en op onvaste benen overeind wist te komen, waarna ze zo snel mogelijk en hard gillend naar hun kamp terugrende. Oscar was inmiddels ook wakker. Hij blies net een laatste rookwolk uit en gooide zijn peuk weg toen ze Jordans rode haar een eindje verderop boven een struik uit zag steken.

‘Wat is er met jou aan de hand? Heb je een spin gezien?’ Oscar barstte uit in gelach. Een deel van zijn bruine haar, waarop hij had geslapen, stond in rechte pieken op zijn hoofd. ‘Wil je roken?’ Hij hield haar een van zijn gerolde sjekies voor.

Naomi duwde zijn hand weg. ‘Ik heb een telefoon nodig. Nu meteen. Het is Leah. Ze is dood!’

Gina schrok wakker uit een diepe slaap, met een bonzend hart en een zoemende mobiele telefoon die gevaarlijk dicht naar de rand van het nachtkastje was geschoven. Het was zondag en ze hoefde niet te werken. Ze kon nog net voorkomen dat het toestel eraf viel, greep het vast en hield het tegen haar oor. ‘Inspecteur Harte.’ Ze schrok van de luide stem en hield de telefoon een eindje van haar oor.

‘Chef, er is een lijk gevonden in het bos bij de rivieroever, niet ver van het Waterside Café, de stopplaats voor truckers.’ Brigadier Jacob Driscoll klonk alert en klaarwakker, alsof hij deze ochtend al genoeg cafeïne had binnengekregen.

‘Weten we al iets?’ Gina veegde met haar hand over haar bezwete voorhoofd en begreep dat het weer een bloedhete dag zou worden. Lijken en hoge temperaturen vormen geen gelukkige combinatie. Het slaapkamergordijn deinde licht heen en weer in de zwoele ochtendbries toen ze het laken van zich afwierp en haar kat, Ebony, er geschrokken onder vandaan schoot en de trap af rende.

‘Het enige wat ik weet, is wat er in het telefoontje aan de meldkamer is gezegd. Het gaat om een meisje van zestien, Leah Fenmore genaamd. Haar vriendin, Naomi Carpenter, heeft haar in het bos gevonden en ons gebeld. Ze hebben daar de afgelopen nacht gekampeerd met een stel tieners en hebben blijkbaar een soort drankfeestje gehouden.’

‘Verdomme. Is de forensische dienst al ingelicht?’

Ze hoorde Jacobs muis klikken. ‘Ja. Ze zijn onderweg en de politie zet de omgeving af en neemt de verklaringen van de omwonenden op.’

‘Ik kom eraan.’

Nadat het gesprek was beëindigd sprong ze uit bed, nam een snelle douche, poetste haar tanden en ging naar beneden, waar ze hoofdinspecteur Chris Briggs met een mok koffie in zijn hand onderaan de trap zag staan. Tegen beter weten in had ze het goedgevonden dat hij de vorige avond naar haar toe kwam. Wat een aangename avond had moeten worden was verstoord door een anoniem bericht dat hij op zijn telefoon had ontvangen. Iemand wist van haar verleden, wat ze had gedaan, en wilde dat Briggs het ook wist. Om twee uur ’s nachts had ze hem een slaappleaats op de bank aangeboden, was zelf naar bed gegaan en was de hele nacht geplaagd door de vreselijkste nachtmerries. Haar magere zwarte kat, Ebony, gaf kopjes tegen Briggs’ onderbenen en bedelde om eten. Briggs hield zijn telefoon naar haar op. ‘Ze hebben mij ook net gebeld. Moord bij het Waterside Café.’

Gina had graag gewild dat de moord op het meisje het enige was waar ze zich mee moesten bezighouden, maar dat was helaas niet zo. Gina’s geheimen waren weer opgedoken, om haar opnieuw te achtervolgen. De mysterieuze boodschapper wist dingen van haar die het eind van haar carrière en haar vrijheid konden betekenen en had ervoor gezorgd dat zij en Briggs dat wisten. ‘Wat gaan we met dat bericht doen?’ vroeg ze.

Briggs haalde zijn hand door zijn warrige haar, dat op sommige plekken plat op zijn hoofd zat omdat hij erop had geslapen. ‘Ik zou het echt niet weten. Laat het voorlopig rusten.’

‘Waarom neem je een moordenaar in bescherming?’ Gina voelde de eerste tranen in haar ooghoeken en kneep haar ogen dicht. ‘Hoe kan het dat deze persoon weet wat ik heb gedaan en dat jij me helpt? Je zou me gewoon kunnen aangeven voor wat ik heb gedaan. Ik zou het niet eens ontkennen, dan ben jij verlost van de ramp die mijn leven beheerst.’

‘Jij bent geen moordnares. Terry is nooit een echte echtgenoot voor je geweest. Hij heeft je misbruikt en mishandeld, en heeft gekregen wat hem toekwam.’ Briggs trok haar naar zich toe en kustte haar op haar voorhoofd, terwijl ze zich er allebei van bewust waren dat ze langzaam wegzonken in het moeras van Gina’s verleden.

Ze pakte zijn koffiemok van het aanrecht en dronk het laatste restje koffie eruit. ‘Ik denk niet dat een jury het zo zal zien.’ Ze fronste haar wenkbrauwen en droogde haar ogen.

Hij bracht zijn hand omhoog en streelde haar wang. ‘Dat bericht hoeft niks te betekenen te hebben. Misschien gaat het niet eens over jou. We lopen op de zaken vooruit. Ga jij eerst naar het bureau, dan kom ik wat later. We moeten bespreken hoe we de pers aanpakken. Aangezien het om een stel tieners gaat, kunnen we ervan uitgaan dat de moord op dat arme kind al overal op de sociale media staat.’

‘Wat is het toch fijn als ons werk nóg moeilijker wordt gemaakt.’ Haar telefoon piepte één keer en ze verstijfde.

‘Weer een bericht?’

Gina probeerde haar paniek te negeren en vroeg zich af hoe ze de rest van de dag moest doorkomen. ‘MOORDENAAR, schrijft hij alleen.’

‘Laat zien.’ Briggs keek over haar schouder.

‘Ik moet gaan.’ Ze liet hem achter in de hal, sloeg de voordeur achter zich dicht en stapte in haar auto. Ze voelde zich misselijk. De relatie met haar dochter Hannah was nooit bijzonder goed geweest, maar de afgelopen dagen had ze haar helemaal niet kunnen bereiken. Gina tikte op haar nummer in de hoop een vriendelijke stem te horen, maar haar oproep werd onmiddellijk afgebroken. Het enige wat ze wilde was een bevestiging dat Hannah niets met de beschuldigingen te maken had. Ze had geen redenen om aan te nemen dat dit wel zo was, maar er was verder niemand die in haar privéleven had kunnen graven. Terwijl ze door de straten reed maalden de gedachten door haar hoofd. De pers had al eerder geprobeerd haar uit haar tent te lokken. Was dit weer zo’n poging, in de hoop dat ze zou breken en hun het hele verhaal zou vertellen? Ze kenden haar geschiedenis. Haar dron-

ken ex-man, dood na een val van de trap. Wie het ook was die haar de berichten stuurde, de boodschap was duidelijk. Nam Briggs een moordenaar in bescherming? Dat ze hem erbij hadden betrokken, was strategisch heel slim geweest.

Focus – ze moest zich nu op de zaak concentreren. Er liep een gevaarlijk heerschap rond dat tienermeisjes vermoordde en zij moest ervoor zorgen dat hij werd gepakt, en snel ook. Wat er verder in haar privéleven gebeurde, moest maar even wachten.

Gina parkeerde naast de drie politiewagens, de ambulance en het busje van de forensische dienst op het parkeerterrein achter het Waterside Café, liet haar jasje in de auto liggen en stapte uit. Een lange rode truck met een dubbele oplegger was het enige andere voertuig op het parkeerterrein. Gina deed het bovenste knoopje van haar blouse los en wuifde zichzelf koelte toe. Het was niet alleen warm buiten, maar ze had af en toe ook last van opvliegers. Verdomde menopause.

Een man met een schort kwam haar kant op rennen. ‘Hé, wacht!’

Ze keek op haar horloge en zag dat ze geen tijd had voor een praatje, maar het was mogelijk dat deze man iets wist, dus deed ze wat hij haar vroeg en bleef staan.

‘Bent u van de politie?’ Hij droogde zijn handen aan een theedoek die uit zijn broekzak hing.

‘Ja. Ik ben inspecteur Harte. En u bent?’

‘John. Sorry, John Tallis. Ik ben de eigenaar van het café. Wat is er allemaal aan de hand? Ik zag op Facebook dat er iemand vermoord zou zijn?’

Briggs had gelijk gehad toen hij zei dat de sociale media er meteen op zouden duiken. ‘Daar kan ik op dit moment niks over zeggen, maar weet u misschien iets wat voor ons van belang zou kunnen zijn?’ De geur van gebakken bacon walmde haar tegemoet.

De man haalde zijn schouders op. Zijn grijsblonde haar zag eruit

alsof het op zijn schedel was geplakt en hij krabde aan zijn stompe neus. ‘Het enige wat ik weet, is dat die jongelui hier in het bos rondhangen. Ze komen vanuit de stad hiernaartoe om hun feestjes te vieren. Soms, als ik ’s nachts moet plassen en ik weet dat ze er zijn, blijf ik een tijdje in de deuropening staan, en ik vind ook overal lachgascilinders. Ja, ze bezorgen overlast, maar ze zijn ook goed voor de handel.’

‘De handel?’

‘Ze komen in de winkel voor chips en blikjes frisdrank en dat soort dingen. Ik ben tot vrij laat open, om nog wat aan de passerende truckers te verdienen.’

Gina haalde haar notitieboekje uit haar zak. ‘Hoe laat gaat u dicht?’

‘Om tien uur. Elke avond. Ook op zondag.’

‘Hebt u gisteravond iets gezien?’

‘Ik heb muziek gehoord, met dreunende bassen. Volgens mij kwam die uit hun kamp vandaan.’ Hij wees naar het bos. ‘Ze houden van die moderne stampmuziek, die ik niet ken, en ik hoorde af en toe een kreet of gelach. Dat is alles. Het gebeurt bijna dagelijks, dus het valt me niet meer op.’

‘Hebt u hier bewakingscamera’s?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Was het maar waar. Dat soort kosten kan ik me niet veroorloven.’

‘Bedankt, meneer Tallis. We zullen straks uw verklaring opnemen.’

‘Moet ik een verklaring afleggen?’

‘Dat is gebruikelijk.’

‘Natuurlijk.’ Hij sloeg zijn handen ineen en begon ermee te draaien. ‘Dan wacht ik tot er iemand langskomt. Is er verder nog iets wat ik kan doen?’

Op een merkwaardige manier leek hij graag bereid te helpen. Misschien iets te graag. Gina bleef hem even recht aankijken, langer dan hij prettig vond, totdat hij het oogcontact verbrak en naar zijn schoenen keek. ‘Ja,’ zei Gina.

‘Oké.’

Ze pakte haar portefeuille en haalde er een biljet van twintig pond

uit. ‘Kunt u ons koffie komen brengen? Maak hem flink sterk. Als u alles op een dienblad zet en het afgeeft bij de agent bij de afzetting, of wie daar ook staat, zou u ons een groot plezier doen.’ Ze wist dat iedereen van het team wel een oppepper kon gebruiken. Maar ze voelde dat haar vingers trilden en vroeg zich af of cafeïne op een dag als deze voor háár wel de beste remedie was. Het moordonderzoek plus die verdomde berichten op haar telefoon vormden een dubbele last waar ze absoluut niet op zat te wachten. Het was zondagochtend en een deel van de opgeroepen manschappen zou waarschijnlijk de afgelopen avond gewerkt hebben. Die zouden een kop koffie zeker waarderen.

Tallis duwde haar hand zachtjes terug. ‘De koffie is van het huis. Ik wil jullie graag helpen, dus dat is mijn bijdrage.’

‘Bedankt. Dat is heel vriendelijk van u. Ik moet nu gaan.’ Ze deed een paar passen achteruit, in de hoop dat hij zich zou omdraaien en weglopen, maar hij bleef naar haar kijken totdat ze het parkeerterrein had verlaten.

Gina liep naar de agent bij de bosrand, glimlachte, liet zich inlichten over het laatste nieuws en maakte aantekeningen in haar logboek. Toen ze nog eens omkeek, was John Tallis in looppas op weg naar zijn café. Met een gevoel van onbehagen stopte ze het biljet van twintig pond en haar notitieboekje terug in haar zak voordat ze via de aangegeven route het bos in liep. Ze slikte, want ze wist dat er aan het eind ervan een lijk op haar wachtte.

‘Hier, chef,’ riep Jacob, en ze zag hem achter de bomen staan, zwaaiend met zijn arm en al gekleed in zijn wijde, witte pak van de forensische dienst, met de capuchon op, waardoor zijn haar, altijd glanzend en perfect in model, aan het oog werd onttrokken. Het was nog ochtend, maar de temperatuur begon al flink op te lopen. Agent Smith bond het plastic lint om een van de boomstammen. Gina liep snel langs hem heen voordat hij de plaats delict had afgezet.

‘Zijn de andere jongens en meisjes hier nog?’ Het zou haar werk gemakkelijker maken als dat zo was.

‘Ja. Kapoor houdt ze gezelschap en van sommigen zijn de ouders hiernaartoe gekomen. O’Connor is net gearriveerd en praat nu met ze.’ Gina keek langs de bomen en herkende het glimmende kale hoofd van rechercheur Harry O’Connor en het uniform van agent Jhanvi Kapoor. Kapoor was goed hersteld van de verwondingen die ze tijdens de laatste zaak had opgelopen en was zelfs aan het studeren voor haar brigadiers-examen. De agent zwaaide naar haar en kwam hun kant op rennen. Jacob deed een stapje opzij en nam de omgeving in zich op.

‘Hallo, chef,’ zei Kapoor. ‘We zijn al met de kinderen aan het praten. Alles oké met u? Het wordt warm vandaag.’

Ongeacht de omstandigheden zag Jhanvi Kapoor er fris en alert uit. Het verbaasde Gina nog altijd dat deze tengere vrouw met haar luide Birmingham-accent zo’n taaie kon zijn. De laatste zaak waaraan ze

hadden gewerkt was zwaar genoeg geweest om wie dan ook een half jaar in de ziektewet te houden, maar Kapoor was, nadat ze uit het ziekenhuis was ontslagen, binnen een week weer aan het werk gegaan. Sterker dan ooit en daarom meteen aan haar brigadiersopleiding begonnen.

‘Ik ben blij dat je terug bent in het team, en hetzelfde geldt voor agent Smith. We werken alleen met de allerbeste mensen!’ En Gina meende wat ze zei. Smith en Kapoor hadden haar al bij heel wat moordzaken geholpen en ze waren zeer welkom in het team.

‘Ik zou het voor geen goud willen missen, chef. Als ik deze keer niet door een of andere moordenaar word ontvoerd, redden we ons wel.’

Opnieuw vroeg Gina zich af of Kapoor diep in haar hart ook ongeschonden was. Ze was bang dat het trauma misschien zou terugkeren, dat het haar zou blijven achtervolgen of haar vanbinnen zou opvreten en zou uitgroeien tot een posttraumatisch stressyndroom, hoewel ze in therapie was geweest en van haar therapeut het groene licht had gekregen om weer aan het werk te gaan. ‘Ik beseft dat dit je eerste serieuze zaak is sinds wat je vorig jaar is overkomen.’

Kapoor keek haar aan met die grote chocoladebruine ogen en glimlachte breed, wat haar gezicht mooi en jeugdig maakte. ‘Chef, echt, het gaat goed met me. De littekens op mijn lichaam zullen altijd blijven, maar hier,’ ze tikte met haar vingertop op haar slaap, ‘is alles tiptop in orde.’

‘Nou, je weet dat mijn deur altijd voor je openstaat, dag en nacht, als je met me wilt praten.’

‘Dat weet ik, chef, bedankt. Als het ooit nodig is, zult u de eerste zijn bij wie ik op de stoep sta om u om hulp te vragen. Ik beloof het.’

Gina wist dat ze het hierbij moest laten. Ze had Kapoor het afgelopen jaar een beetje onder haar hoede genomen, maar het was nu tijd om haar haar vrijheid terug te geven en haar niet tien keer per dag te vragen of het wel goed met haar ging.

‘Nou, ik kan maar beter aan het werk gaan.’ Kapoor draaide zich om en liep terug naar het tentenkamp.

‘Oké. En wij moeten verder het bos in.’ Gina glimlachte naar Jacob,